

at der just i disse Aar er indtraadt Momenter, der gøre, at man nu bør gaa til den her foreslaaede Forhøjelse af Lønninger. Enhver, der vælger den militære Løbebane, vælger jo frit. De menige ere tvungne til at aftjene deres Værnepligt, men enhver, der ønsker at træde ind som fast Officer eller Embedsmand i Hæren, vælger frit sin Stilling. Nu frygter man, ser jeg, at Tilgangen til Officersklassen ikke skal blive tilstrækkelig, hvis man ikke gaar til den foreslaaede Foranstaltning. Jeg tror, at det ærede Medlem for Løvel tager fejl, naar han tror, at ved at forhøje Premierløjtnanternes Lønninger vil man skabe en større Tilgang til Officersklassen fra den menige Befolkning, fra det store, brede Lag. Jeg tror, man her vil komme til lige det modsatte Resultat. Jeg tror, at jo bedre disse Stillinger ere og i Fremtiden blive, desto vanskeligere bliver det for Menigmands Søn at blive Officer. Jeg har nok hørt, at det anførte Argument er brugt baade i og udenfor denne Sal, men jeg tror, det ærede Medlem tager fejl i denne sin Argumentation.

Naar der ikke er saa stor Tilgang til Officersklassen, som der muligen har været før, saa kan det hidrøre fra mange forskellige Grunde. Det kan hidrøre og saa fra den Grund, at den, der nu kunde ønske at vælge Officersstillingen, ser, hvor usikker Fremtiden er. Ingen ved, hvilket Resultat Rigsdagen vil komme til med Hensyn til den hele Forsvarsordning, og jeg kan saa godt forstaa, at der er mange unge Mennesker, der, naar de skulle vælge en Livsstilling, foretrække de civile Stillinger for de militære. Men det kunde ogsaa ligge i, at man lidt efter lidt Aar efter Aar i høj Grad har strammet Fordringerne for at kunne bestaa Eksamen som Premierløjtnant. Jeg skal i Forbindelse med den Betragtning, det ærede Medlem for Løvel her gjorde gældende om at faa Officersklassen rekruteret fra andre Klasser end Overklassen, gøre opmærksom paa, at som Forholdene ere og ville vedblive at være ogsaa efter denne Lov, er der egentlig kun en Vej, ad hvilken Bøndersønner kunne blive Officerer. Hvis de ikke ad privat Vej have erhvervet sig et saadant Maal af Kundskaber, som svarer til fjerde Klasses Hovedeksamen eller helst til Studentereksamen, ville de ikke kunne komme i Premierløjtnantsklassen. Der er kun en eneste Dør aaben for Bøndersønner, Husmandssønner eller andre unge Mennesker,

der ikke have saadanne Skolekundskaaber, som svare til en af de nævnte Eksaminer, og det er Officersskolens yngste Klasse. Denne Klasse optager kun hvert andet Aar 20 Elever, og jeg har desværre gjort Erfaringer om, hvor vanskeligt det er for Børn af Almuen at komme ind ad denne den eneste Dør, der er aaben for dem. Denne Officersskolens yngste Klasse varer i 2 Aar, og i disse meddeles der Eleverne, 20 i Tallet hvert andet Aar, de Kundskaber, som ere nødvendige for at bestaa Premierløjtnantseksamen.

For en Del Aar siden kom der en ubemidlet Husmandssøn til mig og sagde, at det var hans højeste Ønske at blive Officer. Han var en usædvanlig begavet ung Mand, lærvillig og flittig, og jeg sagde da til ham: Det skal være mig en Glæde at hjælpe dig med Penge og gøre, hvad jeg kan, for at du kan erhverve de Kundskaber, som ere nødvendige for at komme ind i Officersskolens yngste Klasse. Jeg bekostede hans Undervisning i Sprog, i Matematik, i de Kundskaber, som dertil særlig skulle erhverves. Jeg lod ham gaa saa langsomt frem som muligt, fra menig til Korporeal, og jeg lod ham gennemgaa Korporalskolen, og da han saa stod vel anbefalet af alle Befalingsmænd, uden nogen Sinde at have været tiltalt eller straffet, vel begavet, skrev han til mig: Nu er hele min Fremtid stoppet, thi min Kaptajn vil ikke indstille mig til Officer. Jeg rejste ud til den vedkommende Kaptajn og spurgte: „Af hvilken Grund nægter De denne begavede unge Mand at blive Officer? Er han ikke flittig, er han ikke dygtig, er han ikke begavet nok?“ „Jo“, svarede Kaptajnen. „Har han nogen Sinde været straffet?“ „Nej, paa ingen Maade, han er flink i alle Maader og vel skikket til at være Underofficer, men jeg kan ikke forsvare for min Stand at anbefale en Mand til at blive Løjtnant, som taler Fynsk. Hele Fejlen ved denne unge Mand er, at han endnu taler med fynsk Accent.“

Naar man nu ser, at Mænd, som tale med jydsk Accent, kunne komme til at indtage selv de højeste Stillinger i vort Samfund, kunne de Herrer nok forstaa, at som gammel Fynbo støder det mig, at det fynske Sprog er saa nedværdigende, at en Mand, der taler med fynsk Accent, ikke engang er værdig til at blive fast Officer. Efter at jeg en hel Time havde forhandlet med den vedkommende Kaptajn, lykkedes det mig endelig at faa ham til at skrive paa Ansøgningen: Velegnet til Befalings-